

ΑΠΟ ΤΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ ΜΟΥ

Η ΙΣΠΑΝΙΑ

ΤΟΥ κ. ΚΩΣΤΑ ΟΥΡΑΝΗ

[Πώς ζή και πώς αγαπή]

'Η πλέον φλογερή γυναίκα της Ερώλης. 'Η πλέον γυναικα. 'Εκείνη που κι όταν άκόμα την κατακίησες — δεν έχει κατακίησει τίποτα. 'Η γυναίκα που κι όταν άκόμα εινε μέσα στην άγκαλιά σου, δεν εινε βέβαιο ότι δεν θα σου ξεφύγη από μη σιγμή σε άλλη. Στά χείλια της λανάται πάντα ένα χιμόγελο Ζακόντας, — του οποίου την έννοια άγωνίζεται κανείς να ουλλάρη και εινε άούλληπτη. 'Ο έρωσ μ' αυτήν δεν εινε ένα αίσθημα είδύλλιακο, μία θεία έκστασις, μία μεταρρώσις της ψυχής σε οφαιρες σεραφεικές. Εινε ένα πάθος κολασμένο. Μία διαρκής άπουχία, μία διαρκής άμφιβολία, μία διαρκής λαχτάρα.

'Η άμορφιά της εινε θερμή. Τα μεγάλα μαύρα μάτια της έχουν τις άναλαμπές των σπάνιων περαδιών. Τα χείλη της στάζουν ήδωπάθεια. Τα βράδιόμιά της, το χορευτικό, το λιγερό και το περήναο, — εινε μία διαρκής πρόκλησις. 'Η άτιμόφαρτά της εινε το μυστήριο και ο κίνδυνος. Περνάς από ένα έρημο δρόμο — κι' άξαφνα οτά πόδια σου πέφτει ένα πορφυρό τριαντάφυλλο. Σπκόνεις τα μάτια με περιέργεια — και δε βλέπεις τίποτα. 'Η, σ' ένα πεζοδρόμιο της Σεβίλλιας, άκούς από ένα 'πλάνιο' ν' άνεραίνη μέσα οση ζεστή γαλήνη του μεσημεριού ένα θερμό, παλμάδες τραγουδι. Περνάς, ρίχνεις ένα άπληστο βλέμμα από την κηκλιωτή πόρτα στο πάτιο άπ' όπου έρχότανε το τραγουδι — και μόλις προφταίνεις να διακρίνης μία λιγερή σιλουέττα νέας γυναίκας που χάνεται. Εινε μία ύπαρξις οάν το χέλι. Την βλέπεις μία σιγμή άνάμεσα από τις κολώνες του προαυλίου μιας έκκλησίας, κι' άξαφνα την χάνεις από τα μάτια σου. 'Η ματιά της όμως σ' επέλιγωσε, και περνάς ημέρες άναζητητάς την. 'Η νομίζεις πως την έπιασες, και σου ξεφεύγει μ' ένα ήχο γέλιο, γεμάτο ειρωνία και θρίαμβο.

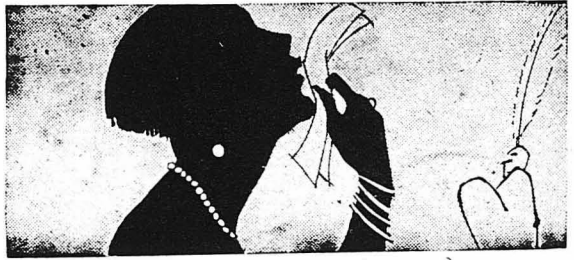
Τι σκέπτεται για σένα; Δεν ύπάρχει έλλπίδα να το μάθης ποτέ. Εινε έρημική όπως οι γυναίκες των άράβων των έρημων — των οποίων το αίμα ρέει στις φλέβες της. 'Οταν την ρωτάς, χαμογελεί — άποκαλύπτοντας τα κατάλευκα δόντια της. Τα δόντια αυτά εινε μικρά άλλα σκληρότατα: παίζουν μ' ένα τριαντάφυλλο, και το παιχνίδι συνίσταται οτά να κομματιάζουν σιγά — σιγά το κοτόφι του. 'Εχει ράθυμες κι' έλαστικές πόζες όπως των λεοπαρδάλων. 'Αλλά μπορεί και να έκτιναρη με τον ίδιο άπότομο θυμό των θηρίων αυτών — και να ξεσηχίση.

Εινε μία γυναίκα έπικίνδυνη. 'Αρέσει να παίζει με τον άνδρα όπως άλλες μ' ένα γατάκι μπρος οτά όποιο κινούν μία κορδέλλα. Δίνονται λίγο και ζαναφέρουνται περισσότερο. 'Η ματιά τους ζέρει να λήη «ναί» ενώ τα χείλια τους διακρητύουν άπεριφραστα: «Όχι». Μπορεί, όντας έρωτευμένη, να μένη μπροστά οας οάν πάθος, και άδιαφορώντας για οάς, να ύποκρινεται το πάθος. 'Η ήδονή της εινε ο πάθος οας. Χαρά της, ή άπειλία οας. 'Ο οίκτος της εινε άγνωστος. Σ' ένα παλκοσέμιο της Μαδρίτης άκουσα μία βραδυά από τα χείλη μιας άνδραλοισίας οαντέλας αυτό το τραγουδι:

«Πάντα μου λές πως μ' αγαπάς
και πως θα πέθαινες για μένα:
— Πέθανε λουπόν, και να το ιδώ,
κι' ύστερα θα σου σου πω κι' έγη» το Ναί.»

Στο τραγουδάκι εινε από ολόκληρη η 'Ισπανίδα. Μπροστά σε μία τέτοια οκληρότητα έν.ς που αγαπάει τρελλά δεν έχει παρά να οκοτωθή ή να οκοτώση. Στόν 'Ισπανικόν, έρωτα ύπάρχει πάντα είτε ως άπειλή, είτε ως επίλογος, το αίμα. Τόν κίνδυνο αυτόν ή 'Ισπανίδα τον αισθάνεται πάντοτε σπάνια όμως ζητεί τον άποφύγη: θαρρείς ότι νοιώθει μία σαδιστική ήδονή άναισθηόνας την άτιμόφαρτά του. Οι άνδρες που δεν έχουν το θάρρος ούτε να οκοτωθούν γι' αυτή, ού:ε να την οκοτώσουν, έγκαταλείπουν κάθε άξιοπρέπεια και σέρνονται άπελιομένα οτά γόνατά της γιατί τους εινε άδύνατο να άπαλλαγούν από τη γόνετία της. Τους ειρωνεύεται κι' αυτοί σέρνονται οτά γόνατά της. Καυχάει μ' αυτούς κι' έκείνοι σέρνονται οτά γόνατά της. Τους τσαλαπατάει κι' αυτοί έξακ κλουθούν να την έκλιπαρούν οτά γόνατά της... 'Ο Πιερ Λουί, οτά μυθιστόρημά του «'Η Γυναίκα και το Κορσέλι», μάζ έδωσε με τα ζωπρότερα χρώματα και με πλήρη γνώση της 'Ισπανίδας, την ισαγωδία αυτή του άνθρώπου που άνεχεται όλες τις ταπεινώσεις, άποδέχεται όλες τις άπίστες που του κάνει έμπρός οτά μάτια του, ζέρει ότι δεν μπορεί να έλλίρη πλέον τίποτα άπ' αυτήν αλλά δεν μπορεί, πιασμένος οτά τρομερά της μάγια, να λήρη να την βλέπει και να την αγαπά...

Μιά άλλη γυναίκα, ο-

Η ΖΑΪΡΑ ΤΟΥ ΒΟΛΤΑΙΡΟΥ

'Ο Βολταίρος δεν έννοούσε ποτέ να βγαίνει ζημιωμένος από την εργασία του, γι' αυτό δούκις άκουε κρίσεις για τα έργα του έσπευδε πάντοτε να συμμερφώνεται με τις άντιλήψεις των κριτικών και δεν έδίαταζε να έπιφερη διορθώσεις εις τα συγγράμματά του.

Αυτό όμως δεν εύχαριστούσε καθόλου τους ήθοποιούς, οι όποιοί έμάθαιναν τους ρόλους των και ύστερα εύρίσκοντο άναγκασμένοι να ζαναμελετούν για να τους μάθουν με τας διορθώσεις που έκαιεν ο συγγραφέας.

'Ηλθε και ή σειρά της «Ζαΐρας» της γνωστής τραγωδίας του Βολταίρου, και κατά την συνθήειν του ο μετρίοφρων συγγραφέας μετ' την πρώτην παράδοσιν επέφερε μερικά διορθώσεις που του είχαν ύποδείξει οι κριτικοί. 'Ο πρωταγωνιστής τον όμως ο Ντοφφρέν' ένας από τους καλλιτέρες ήθοποιούς της 'Αρχής έκείνης ήργετο να ζαναμελετήση τον ρόλον του παρ' όλας τας έκείνης του Βολταίρου.

Τότε ο διάσημος Γάλλος ποιητής έσοφίσθη το έξής: Πληροφρηθείς ότι ο πρωταγωνιστής τον ειχεν ένα βράδυ γεύμα εις μερικόν συναδέλφον του του έστειλε ένα θαυμάσιο βολοβάν άνωνύμως. 'Οταν έφθασεν ή ώρα να κοπή βλέπουν ότι το βολοβάν έμπεριείχε δώδεκα ώραιότατες και καλοφρημένες πέρδικες που έκρατούσαν ή κάθε μία εις το στόμα τους ένα διπλωμένο χαρτάκι.

Μεγάλη περιέργεια κατάλαβε τότε όλους τους προσκεκλημένους, οι όποιοί έσπευσαν να άνοίξουν ο καθένας το χαρτάκι που εφρέθηκε εις την πέρδικά του με την έλλπίδα πως το χαρτάκι αυτό θα τους έφανέρωνε τον γενναίον διαρτην.

Τι βλέπουν τότε; Κάθε χαρτάκι περιείχε τας διορθώσεις που ειχεν έπ.φερεί ο Βολταίρος εις την «Ζαΐρα» και ο Ντοφφρέν ανυκνηθείς πιά άπερδαισε να έκτελέση την έπιθυμίαν του συγγραφέως και μάλιστα έφρότισε να πιούν εις ύγειαν του.

Ψυχικά το κοινόν και οι κριτικοί δεν έμαθαν ποτέ πως ή έπιτυχία της «Ζαΐρας» ώφείλετο εις ένα βολοβάν από πέρδικες.

ταν ένας άνδρας οτόν όποιον άρέσει ή που την αγαπάει τη: εινε άδιόφροος, δεν σκέπτεται να τοτό δώση καμμία ενθάρρυνσι ή έλλπίδα. 'Απ' έναντίας, δεν θα τον προσέξη και, εάν αυτός έπιμερη, θα του κάρη αισθητή την άδιαφορία της. 'Η 'Ισπανίδα, ποτέ. Στόν πρώτο άνδρα που, οτά όρσο, θα της έκφραση το θαυμασμό του για την άμορφιά της, θα στεραφή και θα του άπαντήση: Είθε πολύ καλός, κύριε.

Και συγχρότως θα τον τυλίξη με το μειδιάμ της έκείνο που πίνει τον άνδρα οάν μέσα σ' ένα δίχτυ. 'Η βεντάλια, με την όποία παίζει πάντα και ή όποία οτά χέρι της εινε ένα ζωντανό πράγμα, κάνει κινήσεις που εινε οάν να λένε «πλοσίαισε» οτόν άνδρα που την κωτιοζει. 'Η ματιά της εινε πάντα μία ύπόσχεσις. Το περπάτημά της, το κουντηό, λέει: άκολούθησέ με. 'Όλο της τέλος το εινε σκωρπάει έλλπίδες — που δεν σκέπτεται να τις πραγματοποιήση ποτέ. 'Ενουσειδίπτα ή ύπουσειδίπτα, εινε πάντα τέτοια...

Με τις άλλες γυναίκες ο πάθος του άνδρός ίκανοποιείται με την κατάκτησι. Με την 'Ισπανίδα, ή κατάκτησις δεν εινε παρά ένανομα για τον πόθο. Κι' αυτό γιατί δεν εινε ποτέ παθητικό πλάσμα, με την ίδια πάντα διάθεσι, με την ίδια πάντι ψυχή. Γιατί, όταν την γνωρίζεται πιά δεν άπογομνώνεται, όπως οι άλλες γυναίκες, από το μυστήριό της. Είδα οτά μουσείο του Πράδο, οτή Μαδρίτη, δύο εικόνες του Γκόγια που παριστάδουν μία και την αυτή 'Ισπανίδα — ντυμένη στήν μία, χωρίς φορέματα οτήν άλλη. Και οτις δύο αυτές εικόνες έβλεπες την Γυναικα... 'Ατενίζονάς την, αισθάναται κανείς, όπως μπροστά σε θεόπια, ένα δέος. Κώστας Ούρανής

